

"Trofast Kjærlighed".

Fortalt af

M. P. Møller, Gaarup.

(Fortalt fra No. 35.)

De eneste hun kunde henvende sig til, vare hendes Forældre, de troste hende, saa godt de kunde, men nu vare de begge gamle, især var Moderen det. De kunne derfor ikke rigtig sætte sig ind i en ung Piges Sorg over en utro Gifter, og Johanne selv var for ung og uskyldig til at hende meget til Verdens Sorg og Kummer, derfor faldt Sorgen tungere paa hende. En tre Ugers Tid derefter havde hun dog saa meget Mod, at hun turde skrive til Hans, uagtet der stod i Brevet fra ham, at hun ikke skulde skrive, for han kom hjem; men da det lod sig, at det ikke blev til noget, og hun ingen Tro havde til hans Komme, saa det ud, som om han ønskede hest at være fri for hendes Breve. Som sagt, hun skrev, og det meget mildt og kjærligt til ham og bad ham om Forsikring af Indholdet i det kalde Brev, hun havde modtaget. Derpaa ønskede hun ham al mulig Held og Lykke i Fremtiden og opgav endnu ikke Haabet om at se ham igjen som Ven.

Dette Brev kom desværre ikke længere end til Mikkel Lyhne efter at Niels Kjør først havde læst det.

Hans havde længe gaet i Frederiks uden at ane Tilstanden i Hjemmet. Hver Dag ventede han Brev fra Sitrup, men hver Dag forgjæves. Omfattet kom der da et fra Faderen, der ganske var af Indhold, som Mikkel Lyhne havde foretvoret, dog med den Tilføje, at Johanne vist havde et godt Dje til Mikkel, thi de kom ofte sammen, og Byens Folk talte saa smaa om, at der maatte nok med Tiden blev et Par Ugefald af de to, da det jo var en offentlig Hemmelighed, at det var Mikkel Lyhnes højeste Dnske.

Hans var baade glad og betrykket over Brevet; paa den ene Side syntes Faderen ikke at være villig til at samtykke i Hans' og Johannes Forlovelse, men paa den anden Side Væntningen, at de elskede ikke maatte skrive sammen; det var jo haardt, men han kunde jo høre fra hende gennem Pool Lyhnes Breve og maatte saa Lov til at rejse hjem et Par Dage, tænkte han, det havde Faderen ikke forbudt ham. Hvad det angik med Mikkel og Johannes Venkab, da ofrede han ikke den Historie nogen Tanke; thi han troede fast paa, at hun var ham selv ligesaa tro, som han var hende, og det var altsaa kun Sladder af Byens Matadorer, som Hans vidste havde hjemme i Sitrup saavel som over hele Verden og i alle Samfundsklasser, disse Størrelser af Menestestegten, der med det lille Lem, Tungen, foraarfager flere Mygler og koster flere Taarer Næret rundt end en stor Krig med kruple Kanoner og schneiderste Karabiner. Saadanne Menestestørrelser havde og drød sig ikke om deres Historier, selv om de angik ham selv; thi han tænkte, som Eric Vøgh siger:

"Om Du bagtales Nat og Dag,
Det bør Dig aldrig smerte —
Alt, hvad der rammer paa din Dag,
Det træffer ej dit Hjerte —"

Dermed slog Hans sig til No for det første.

Mikkel havde straks efter Hans' Bortrejse søgt at nærme sig Johanne, og han lod aldrig Lejligheden til at tale med hende gaa ubenyttet hen, og ved slige Lejligheder viste han det elstørstelige Væsen af Verden. Johanne derimod havde Afsty for ham, men svarede ham saaledes om alle Menestestørrelser og venlig, naar hun blev tiltalt. I den senere Tid fordoblede han sine Anstrængelser, og hvorvel hun søgte at undgaa ham, saa stede det dog en Gang imellem, at hun var nødsaget til at møde ham og undertiden tale et Par Ord med ham, og stede det, saa glæmte Mikkel ikke at fortælle om det gode Forhold, som hans kjæreste Ven, Hans Kjør, stod i til Familien Dyrland og især Marie. Ved slige Samtaler vadede Johanne og søgte straks Lejlighed til at hjerne sig for i No at overgive sig til Sorgen.

Disse Nyheder om Hans og hans Opførsel i Frederiks, som Mikkel og Niels Kjør udbredte i Sitrup, var jo lutter Dypind af den jeld. Hans kjendte ingen af Navnet Dyrland, og i Stedet for at mere sig paa uanstændig Maade, tilbragte han de fleste af sin Fritid med at dyrke Musikten. Han havde fra Barn af lært at spille Violin under en sjelden dygtig Musikers Ledelse og derfor bragt det til samme Færdighed som sin Væfster, hvorfor han i Frederiks ved flere Lejligheder tog aktiv Del i Koncerter og andre musikalske Sammenkomster, men det meste af Fritiden sad han paa sit Værelse og toltede sine Tølelser og tanker gennem Violinens Toner for sig selv eller et Par Kammerater.

Der var nu gaet et Par Maanedre siden Hans' Ankomst til Frederiks, og han havde i al den Tid kun modtaget et Brev fra sin Forlovede, rigtignok havde han kun skrevet et til hende, men han havde skrevet sig selv og vilde, for han igjen skrev, høre hendes Svar, tilmed da Faderen saa strengt paabød ham ikke at skrive til Johanne.

Der var nu kun en Udvæj for at tilfredsstille Uroen og Længselen efter den elskede Pige; vel herte han fra Faderen og Pool den samme Nyhed hver Gang: Et Venstabsforhold imellem Mikkel og Johanne. Denne Udvæj var at rejse hjem. Han spurgtte saa om Orlov, men fik Afslag, da det i disse Dage ikke gaves til nogen, begrundet paa Krigsudsigt. Han maatte saa igjen vente paa bedre Tider, uagtet Uvished og mørke Tanker begyndte at plage ham i højeste Grad. Et Brev fik han affendt til gamle Madsen, men det kom aldrig længere end til Niels Kjør og Mikkel.

Saaledes stode Sagerne, da Mikkel og Niels Kjør satte Kronen paa Været med det sidste Forsøg paa at faa de to elskede afskifte. Mikkel havde været i Varde og der forskaffet sig nogle faste Forlovelsesfort. Han skrev saa igjen et Brev til Hans' Navn til Johanne og lagde et Kort deri. Brevet blev sendt til Pool og af ham afleveret paa Posthuset i Frederiks. Da Johanne modtog det, aabnede hun skjælvende Konvoluten; thi det anede hende, og saa at det ikke indeholdt noget godt, hvilket ogsaa var Tilfældet, da der stod:

Frederiks, den 10. Juli 1870.

Jomfru Johanne Madsen!

Da min Fader paa det bestemteste modfætter sig vor Forbindelse, men tillader, at jeg indgaar en anden med Marie Dyrland, saa maa jeg som en lydlig Søn seje ham og derved bede mig fritage fra det ubesindige Løfte, jeg ubetænkt en Gang gav Dig. Som Væis paa, at jeg ikke er vred paa Dig, talles Du for alt godt, og jeg ønsker Dig Held og Lykke i Fremtiden. Indlagte Kort vil overtyde Dig om mit Forhold til Marie Dyrland.

Hans Kjør.

Paa Kortet stod: "Marie Dyrland", og neden under: "Hans Kjør". Altsaa nu var Hans offentlig forlovet.

Hu kunde Johanne ikke tvivle mere derom, og i den største Smerte og Sjælehaal gik hun ind til sin Moder og kastede sig grædende i hendes Arme, idet hun fremstammede: "Moder, kjæreste Moder, hvad skal jeg nu gøre? Hans har forladt mig og er allerede forlovet igjen."

"Er det sandt, saa tak Gud, at Du ikke fik ham?"

"Nej, kjæreste Moder, sig ikke det."
"Jo, det siger jeg; thi er han saaledes, at han i Dag forvæger en ung Pige evig Trost og en anden i Morgen, saa er Du lykkelig, at Du slet ikke stuffer, for I blev gifte, da Du nu med Tiden kan gifte ham, men var Du først bleven hans Kone, saa vilde Sorgen som en nagende Orm paa dit Hjerte følge Dig alle Dage og tidlig lægge Dig i Graven."

"Nej Moder, al nej, var Hans min, saa var alt godt, han maatte gjerne mishandle mig og paalægge mig alt, hvad mit skæbnelige Legeme kunde udholde, jeg skulde ikke klage derved."

"Saaledes tænker Du i Dag, mit Barn, men anderledes naar nogen Tid er gaet. Siv Dig nu tilfreds og bed inderlig til Vorherre, vil du gjøre det samme, at han vil styrke Dig i Sorgens Stund, han har lagt saa mange Hjærtesaar, og han vil ogsaa nok læge dit."

"Ja, kjæreste Moder, jeg beder næsten alle Tider, og saa for Hans, men jeg synes, at jeg ikke kan leve uden ham, han er den eneste, jeg har elsket, og han vil vedblive at være det, ja jeg kan ikke gjøre for det, men jeg elsker ham saa højt, at jeg gjerne vil ofre mit Liv for ham."

"Synes Du, at han har fortjent det?"

"Det er lige meget, et eneste venligt Ord fra hans Læber kunde faa mig til alt."

"Du er en god Pige og meget for god til Hans, derfor tænker jeg ogsaa, at Vorherre har laet det saaledes at Du ikke skulde faa ham, men en anden, som er Dig mere værdig."

"Tal dog ikke saaledes lille Moder; thi Hans er og bliver det bedste Menneste af Verden, det siger mit Hjerte mig, lad saa andre sige, hvad de ville."

"Vist ikke, og Du kan meget godt leve lykkelig uden ham."

"Nej aldrig og allermindst i hans Nærhed, derfor maa jeg bort, inden han kommer hjem med sin tilkommende Kone."

"Ja vel skal Du ud iblandt fremmede, det have vi jo tit talt om, men Du behøver da ikke at flygte, fordi Hans Kjør kommer hjem."

"Jo, kjære Moder, jeg vil aldrig kunne taale at se ham, og derfor maa jeg langt bort herfra."

"Hvor vil Du saa rejse hen?"

"Det ved jeg ikke endnu."

"Lad os ikke tale mere derom, men lad os to følges ad i Byen, det vil være Gavn for Dig at komme ud at gaa en Tur, det afspredrer Sindet."

"Jeg vilde rigtignok helst blive hjemme, men jeg vil seje Dig, Moder. Hvor skulde vi saa gaa hen?"

"Lad os gaa op til Præstegaarden; det er jo et dejligt Vejrv, og den lange Gang i den friske Natur vil styrke Dig."

Præstegaarden laa i en anden By, en halv Mil fra Sitrup, dertil styrede de nu deres Gang. Paa Vejen paalagde Moderen Johanne ikke at tale med Faderen om Hans; hun selv vilde meddele ham alt, og saa skulde det være en Afstale imellem dem alle tre, at Hans' Navn aldrig skulde nævnes for ikke at opriske bitre Vindere.

I Præstegaarden blev de venlig modtaget af de kjære gamle Præstefolk. De kjendte allerede Nyttet om Hans' og Johannes Forlovelse samt hans senere Forhold til en anden Pige, og da de saa, at Johanne var bleg og modfalden, søgte de at opmuntre hende det bedste, de kunde, og undgik ethvert Spor, som kunde lede hen til Hans og hans formentlige Opførsel. Præsten havde en Søn, som var Kunstmalers; han havde rejst meget og var hjemme for at tage Afsted med Forældrene, da han om en tre Ugers Tid agtede at rejse til Amerika. Han var en rask yngre Mand, der paa en livlig Maade forstod at skjule sine Rejser og fremdrage det skønne af, hvad han havde set og oplevet i fremmede Lande, ligesom han nu i lyse Farver udmalede det skønne han ventede at se i det forjettede Vesten. Johanne fandt aabenbart Behag i hans Skildringer, saa da hun gik hjemad, vare hendes Tanker delte imellem Hans og Livet i de fremmede Lande; det lettede en Smule, tilmed da hendes Moder bidrog sit til at holde Modet oppe paa hende.

I de nærmeste paafølgende Dage gik Johanne tavs omkring og rugede over sine sorgmodige Tanker; men saa en Skjøn Dag spurgtte hun sine Forældre om Tilladelse til at rejse til Amerika. Med den største Forbauelse saa begge de gamle paa hende og spurgtte, hvorledes hun var kommen paa de Tanker.

"Fordi jeg ikke kan være her, naar Hans kommer hjem, og jeg skal jo rejse hjemmefra med det første alligevel."

"Det kan altsammen være sandt nok, min Pige, men Amerika er jo saa langt borte, og kommer Du først der, saa faa vi gamle Dig aldrig mere at se," svarede Faderen.

"Det siger jeg med," bisalt Moderen, "jeg kan ikke taale, at mit kjæreste Barn skal leve saa langt borte imellem saa mange raa Menestestørrelser, hvor det hverken kjender Ven eller Fjende," fortsatte hun.

"Det kan gjerne være, kjære Moder, men siden jeg hørte Præstens Spns Beskrivelse af Amerika, har jeg faaet en ubestridelig Lykt til at prøve Lykten i denne Verdensdel."

"Du maa hellere slaa den Tanke af Hovedet, lille Johanne," bemærkede Faderen.

"Jeg gjør det grumme nobig, kjære Fader, og kun naar det er Guds ubetydligt Vilje," svarede Johanne.

"Du kan som din Broder og to Søstre vænt blive i Landsbet. Vorherre lader Dig nok faa en eller anden Plads, saa Du just ikke behøver at blive i Sitrup," bemærkede Moderen.

"Ja saa kan man da høre fra Dig og maatte faa Dig at se en Gang imellem, og vi gamle kunde maatte hjælpe Dig, hvis der skal tilføde Dig noget ondt, men det ere vi fri for, hvis Du kommer til Amerika," meddelte Faderen.

"Det er sandt nok, kjære Fader, men jeg vil alle Dage vandre Vorherres Veje, og derfor have I saa den Trost, at jeg ikke skal gjøre noget ondt eller usømmeligt, men ærlig og rebelig arbejde for mit Brød, og det er ikke saa vanstelig at tjene i Amerika, som i Danmark."

"Det kan gjerne være, men hvad tror Du dine Søskende ville sige til Rejsen?" spurgtte Faderen.

Johannes Søskende vare ældre end hun, og hun saa sjelden nogen af dem. Broderen var Præst i det nordlige Jylland, og den ene Søster var gift med en Lærer paa Jyden, medens den anden var gift med med en Landmand, som eiede et større Boelssted ved Ribe. De vare alle tre herlige Menestestørrelser af somme gode Sindelag som Johanne, men ingen af dem vare ret vel i Stand til at modtage hende. Hun svarede derfor Faderen: "Jeg tænker de bifalder min Hensigt, naar de høre mine Grunde, hvorfor jeg rejser."

"Maatte, men jeg synes nu ikke om, at en ung Pige paa egen Haand foretager saa lange Rejser," indvandt Moderen.

"Derfor har jeg ogsaa tænkt mig, at jeg vil se at overtale Præstens Søn til at hjælpe mig en Smule, indtil jeg faar en Plads i Amerika."

"Det er han maatte villig til, men han kan jo ikke vaage over Dig alle Dage, og selv om han hjalp Dig lidt i Formingen, saa kunde der dog lidt senere tilføde Dig Ulykker," sagde Moderen.

"Ja vel saa, Ulykker kan ramme os, hvor vi ere, men aldrig i Amerika kan der times mig større Sorg eller Vanskeligheder, end den jeg nu lider under i Danmark, lad mig derfor søge Lykten i andre Lande, da den nægtes mig i mit Fødeland. Vorherre vil nok vaage over mig og hjælpe mig til, at det maa se."

"Ja, Ulykke vil jeg ønske Dig, men jeg giver nobig mit Minde til saa lang en Rejse," ytrede Faderen.

"Det samme gjør jeg," bisalt Moderen.

"Vil I tillade, at jeg gaar over at tale med Præsten og hans Søn om Rejsen?" spurgtte Johanne.

"Det maa Du gjerne; thi de ere rare, ærlige Folk, som ville sige deres Mening, og synes de ikke om din Ubændring, saa maa Du ganske bestemt opgive Tanken derved; thi saa giv din Moder og jeg aldrig vort Minde dertil," sagde Faderen.

"Ja, det skal jeg, kjære Fader."

Dermed var saa Samtalen sluttet for denne Gang, og næste Dag gik Johanne op til Præstegaarden. I Præstens, Fruens og Sønnens Paahør udspte hun sit Hjerte for dem, medens Taarerne randt ned af hendes Kinder, og til Slutning bad hun Sønnen om at hjælpe sig indtil hun fik en Ansættelse i Amerika.

Med den største Overrækkelse og Deltagelse hørte de paa hende, og begrundet paa Dmstændighederne og af Værligheden med Johanne og hendes kjære Dnske at komme bort, lyktes det hende at faa dem stemt for Rejsen, samt love alle tre at komme til Sitrup næste Dag for at tale med gamle Madsen og hans Kone om Rejsen. Præstens Søn hed Peter Bang; han var en venlig Mand med et godt Hjerte og en ærlig Karakter; han var straks villig til at hjælpe Johanne, og hun kunde være trygg, saalænge han vilde hjælpe og vejlede hende.

Præstefamilien kom altsaa til Sitrup næste Dag for at udvirke Tilladelsen til Johannes Rejse, og ved dens Væltalenhed maatte Madsen og hans Kone give tabt. Bestemmelsen blev, at Peter Bang skulde være Vejleder for Pigen, og hun skulde staa under hans Beskyttelse, indtil hun fik en Beskæftigelse i Amerika.

Hjorten Dage efter kom Præstefolkene igjen, og denne Gang med et Par Rejseustuffer bag i Vognen. Ved Synet deraf blev der Uro hos gamle Madsens; thi det var Afstedssjeblikket. Johanne var rejsefærdig, og hendes lille Kuffert blev sat paa Vognen ved Siden af de andre, men nu var det væreste tilbage — Afstedten. Alle Dine vare vaade undtagen Johannes; hun kunde ikke græde, dertil var Smerten for stor. Mørke Aelser steg frem af hendes Sjæl og tilhvieste hende, at det var sidste Gang, hun saa de elskede Forældre og det kjære Barnomshjem, og kun Sorg og Mod var i vente. Til sidst faldt hun Moderen om Halsen og fremstammede sultende: "Farvel! lille sødeste, kjæreste Moder, Farvel! i Jesu Navn."

"Farvel! mit Barn, og Gud i Himlen være med Dig," svarede Moderen under Graad og Jammer.

Derefter gik Johanne hen til sin Fader; han var under Sorgen stærkere end de andre, uagtet han vidste, at hvor sandt Venkab og Kjærlighed har hersket, der er uhyggelig Adskillelse i Livet ti Gange værre, end naar Døden adskiller, thi den første forsages af Menestestørrelser, den sidste af Gud, og ved Døden er al Sorg og Elendighed endt, men ikke i Livets uvisse Fremtid. Med Haanden paa hendes Hoved og de taarefyldte Dine saa den gamle hvidhaarede Mand frejdig opad og nedad Herrens Velsignelse over sin kjære Datter. Derpaa sluttede han hende i sine Arme og gav hende Afstedsskedslyst.

Straks efter hørte Vognen med Peter Bang og Johanne, medens Præsten og Fruen blev hos Madsens denne Dag for at trøste de gamle over deres Datters Bortrejse. Imidlertid hørte Præstens Vogn efter Lunderskov Station ved Kolbing, hvorfra de rejssende skulde med Toget til Hamborg, og derfra med Dampskibet "Guttenberg" til New York.

Efter to Dages Ophold i Hamborg kom Peter Bang og Johanne om Bord lidt før Skibets Afgang. Dampen var oppe, Passagererne stode alle paa Dækket, alting var klar, og Dampskibet lod just sit Signal til Afgang høre for anden Gang, da der i flyvende Fart kom en Bogn farende lige ned til Skibsbroen med en Rejsende til "Guttenberg". Den

ankomne steg med Lynets Fart ombord, medens en Skib blev hidet over til Fjeren, som ingen anden var end Mikkel Lyhne. I det samme lod Dampskibet for tredje Gang i et Nu begynde "Guttenberg" stönende at arbejde fremad gennem Elvens smudsig Vand. Da Johanne og Dje paa Mikkel blev hun bleg som et Lig, og uden at bemærke hans flygtige Hilsen ilede hun ind i den hende mest kjærligt for at undgaa ham. Passagererne stode paa Dekket for at betragte de skønne Omgivelser, som omkring findes der. Dampere og Sejlere krydse hvoerandre i det belige. Strandbredden er besaaet med feagtige Villers Blomstehaver, som hist og her forstyrres af en mangtlig brilt med høje mørke Skjortene. Længere nede ligger Myer og Landsbyer med frodige Kornmarker og Græsgræder og paa Smaapærerne i Elben ses yndige Frugthaver og Rierpartier, kort sagt, der er nok til at fryde Djet paa 18 Mile lange Tur fra Vesterhavet, men saa hører Lykten og de Passagerer, som ikke er svante, saa end tage vare paa end betragte Naturens Skjønheder. Et krummet Udg og store Lidelser gjør Naturen Forbring sine Krav, og de stakkels søjse maa ofre til Havguden, mens Matroterne kændende og skjændende løbe omkring, og strubber allevegne.

Paa hele Rejsen til Amerika fik Mikkel Lyhne kun en rigtig Lejlighed til at hilse og tale enkelte Ord med Johanne; thi de unge Piger boede agter i Skibet, de gifte i Forretten og de ugifte Mandfolk forude. Med Peter Bang og han derfor at hjerne Betjendtskab og indsmigre sig hos ham, men det vilde ikke rigtig lykkes; thi Bang havde rejst for et og forstod derfor nok at gjennestue slige Personer.

Efter 15 Dages lykkelig Rejse kastede "Guttenberg" Anker i New York Havn.

Hu vil der maatte spørges, hvorledes det var gaaet at Mikkel saa pludselig og uventet ogsaa var kommen til Amerika, ja hvorfor? Det vidste kun han selv og Niels Kjør, og det vilde opgive Haabet om at vinde Johanne, og be-maatte han passe paa ikke at tabe hende af Synet; det havde han ingen Lykt til Landvænnet, og den lille Gang som han og Broderen ejede i Jællebsdal, var for dem til underholde dem begge; dertil kom andre smaa Omgivelser, deriblandt Hans' forventede Hjemkomst til Kolber, som maatte kunne have ubehagelige Følger, althi gjorde, at han, saasnart han fik Vished om Johannes' Besluttede at følge hende. Han fik derfor Niels Kjør at hjerne sig, og en skjøn Dag fulgtes de ad til Varde, og der ordne alt for Rejsen. Der blev det saa bestemt, at Kjør skulde have Mikkel's Part af den fælleds Gaard og der tilhørte samme imod straks at udbetale Mikkel 5000 og afltaa det samme igjen til Pool, naar han kom hjem samme Sum og en billig Rente.

Niels Kjør var villig gaet ind paa det hele, da gjerne ønskede Mikkel bort fra Egnen, hvorfor han ham med at komme afsted, det bedste han kunde, og at al paa den fælleds Gaard skulde blive passet og ved paa det bedste og intet selges eller bortføres, før Pool hjem. Mikkel lønede ogsaa sin gode Ven for hans Rejser; thi lige før Rejsen til Hamborg gjorde han saa af Gaardens Besætning og værlige Gjenbete, som det kunde mulig, i Penge og saa dem i sin egen Lomme.

Hans derfor møde i Amerika med afsligige hvidhaarede foruden de 5000. At de vare stjaalne fra hans egen Hæd og Vennen Niels Kjør, det var ikke Mikkel's Sag.

Medens ovennævnte tilbrag sig, gik Hans Kjør, og ge de i Frederiks. Hjemmefra hørte han kun sjelden fra andre end Faderen, men hvad denne skrev, hjalp ham at forværrer Sorgen og Længselen. Hans Søstre havde vel skrevet til, men ikke saet Svar, og de stode paa rens Parti med Hensyn til Forlovelsen. Den første Permission blev til sidst fuldstændig afslaaet, begrundet med ubrudte Krig imellem Frankrig og Tyskland. De fle Solbater bleve indkaldte, og Jyllands Eydgaarstet besat af vore Tropper fra Kolbing og vest paa, med tigere, end de vare komne i denne Stilling, maatte de lade den igæve. Ved et Raagsprog syd fra blev hele den kalbte Arme hjemfendt med største Hurtighed. Frederiks derfor i nogle Dage overfyldt med Solbater fra Lænderne stellige Egne, som skulde afsmønstre der, og istand vare nogle fra Sitrup og Omegn, som Hans kjendte og Lejlighed til at tale med. De fortalte ham Nyheder fra fra, som i den Grad oprørte hans Sjæls inderste, naar nær havde mistet Forstanden derved. Dntrent familtid lid for modtog han to Breve, det ene var fra Faderen, meddelte ham, at Mikkel Lyhne og Johanne Madsen forlovede med hinanden og rejste til Amerika sammen. andet Brev var fra Mikkel og indeholdt følgende:

"Hamborg, den 28. August 1870."

Kjære Hans Kjør!

Hermed meddeler jeg Dig, at min Forlovede, Johanne Madsen, og jeg ere paa Vejen til Amerika. Præstestabs Styld sender jeg Dig herved vor Forlovelseslystelser Dig Held og Lykke. Hilsen fra os, men ikke fra din Ven

Mikkel Lyhne.

Da han havde læst disse to Breve og set Kortet, var et almindeligt Forlovelsesfort med Johannes og Mikkel nu kunde der naeppe mere tænkes noget Gaa for ham. evig elskede Johanne havde altsaa forladt ham, og han for vilde have svoret paa, at han aldrig vilde, dog nu stet, Bevistjerne vare jo tydelige, "men hun maatte trungen og overtalt til det, ellers kunde hun aldrig have ham," tænkte Hans, medens han tiltintetgjorde Brevene bad til Vorherre om Kraft til at bære Sorgen over den den kjære Johanne. Taarerne fik frit Lov paa den stærke og kraftige Hans. Brevene havde tiltintetgjort Lykke og Fremtidsplaner, alt syntes tabt for ham og ham nu ligegyldigt, ja selv Livet satte han ingen Værd paa.

(Fortælling).